

ข้า...เกิดมาในดินแดนต้าเว่ย อาศัยอยู่เจียงหนาน แหล่ง
สาวงาม ทิวทัศน์ล้วนเจริญหูเจริญตา

ข้า...เป็นบุตรชายของโจวกั๊กกวง กำเนิดจากอนุภรรยาคนที่
แปด บิดาข้ามีภรรยาหนึ่ง อนุแปด บุตรชายสามคน บุตรสาวห้าคน

ข้า...ชื่อว่าโจวหลินซี ปีนี้อายุสิบห้า มีแฟนน้องชื่อโจวหลิน-
อวี่ น้องสาวข้าเป็นสาวงามแห่งเจียงหนาน ผู้ใดกล้าบอกว่านาง
ไม่งาม ข้าจะให้คนไปตีให้พินรวง!

ข้าเป็นตัวเกียจคร้านที่วัน ๆ เอาแต่ผลาญสมบัติของตระกูล
บิดากลุ่มเรื่องของข้าจนผมหงอกแล้วหลายเส้น ครั้นจะลงมือหวิด
ข้าสักที ท่านแม่ก็จะมาร้องห่มร้องไห้ไม่กินข้าวปลา สุดท้ายก็ตัดใจ
ตีไม่ลง

ชีวิตข้าสุขสบายอย่างยิ่ง เวลาในชีวิตใช้ไปกับการกินเต้าหู้
สาวงาม ตั้งตัวเป็นหัวใจอันธพาลในเจียงหนาน กล่าวได้ว่าใน
ดินแดนเจียงหนาน...ไม่มีผู้ใดกล้าตั้งตัวเป็นศัตรูกับข้า

วันหนึ่ง อวี้ออร์น้องรักของข้าถูกหวนช่วง¹ ผู้ชราเหลือแสน
จับไม้สั้นไม้ยาว มีราชโองการด่วนจากฉางอันให้นางแต่งเข้าตำหนัก
ของรุษหวน

น้องสาวที่อ่อนหวานและว่าง่ายของข้าต้องการเข้าวัดไ้หรรณ
ปลงผมบวช ตั้งมั่นจะเป็นนางชี ข้าเองก็สนับสนุนนางอย่างยิ่ง บรูษ
ในได้หล้านี้มีแต่คนเลว น้องสาวข้าบริสุทธิ์ผุดผ่องปานดอกบัวถวาย
พุทธองค์ บรูษโหดชั่วไม่ควรทำให้นางแปดเปื้อน

ทว่าราชโองการนั้นส่งมาแล้ว อย่างไรก็ต้องมีเจ้าสาวขึ้นเกี่ยว
ส่งเข้าตำหนักรุษหวน หาไม่แล้ว หวนช่วงอาจถือว่าสกลใจของเรา
หมิ่นพระราชอำนาจ จะประหารสกลใจให้สิ้น ข้าไม่เชื่อเด็ดขาด
บิดาข้ากับหวนช่วงนับถือกันเป็นพี่น้อง หวนช่วงตั้งใจไม่ลงแน่ อย่าง
ดีก็จับพี่สาวต่างมารดาคนอื่น ๆ ของข้าขึ้นเกี่ยวเจ้าสาวไปแทน

วันนั้น...วันที่ข้าเหมายกลับจากหอคณิกา ข้าถูกคนลอบ
ทำร้าย

ตื่นมาอีกครั้ง ข้าสวมชุดแดงมงคลเฉกเช่นสตรี ถูกสกัดจุด
กลายเป็นไก่ไม้

บิดากล่าวว่า...ในที่สุดข้าก็ได้ทำประโยชน์ให้วงศ์ตระกูล
ถือว่าเลี้ยงมาไม่เสียข้าวสุก

มารดากล่าวว่า...ระหว่างนี้ให้กล้ำกลืนความเจ็บช้ำสักเล็กน้อย
ปรนนิบัติรุษหวนให้ดี พี่ใหญ่พี่รองของเจ้ายังต้องพึ่งพารุษหวน
ในเรื่องตำแหน่งอยู่

ท่านแม่กล่าวว่า...จะพยายามกล่อมอวี้ออร์กลับมา ให้ข้า
อดทนรอหน่อย

¹ คำเรียกหวนตี

ประเดี๋ยวนะ...

เดี๋ยวก่อน...

ร่ายวางผู้นั้น บุรุษหรือสตรีล้วนไม่เกี่ยง ขึ้นคร่อมได้ทั้งสิ้น

อันตราย! กลีบเบญจมาศน้อยๆ ของข้าตกอยู่ในอันตราย
อย่างยิ่ง!!!

สมรสพระราชทาน

ราชวงศ์ดำเว่ยก่อตั้งมาหลายร้อยปี บ้านเมืองสงบร่มเย็น
ปวงประชาล้วนแต่หน้าตาผ่องใสด้วยว่าความเป็นอยู่ดี น้ำท่า
สมบูรณ์ ทำนาทำไร่ค้าขายกันคึกคัก

หวงตี้² มีพระนามว่า กงหมิงอัน ตลอดเวลาที่ครองบัลลังก์
มังกรล้วนแต่ทำนุบำรุงพุทธศาสนา ยกพุทธองค์เป็นที่พึ่งทางด้าน
จิตใจ

ทว่ากลับคล้ายมีกรรมหนักบดบัง คือบุตรชายทั้งหลายต่าง
มุ่มมั่นในบัลลังก์มังกรจนลงมือเล่นงานสายเลือดเดียวกัน เป็นเหตุ
ให้พระองค์ทุกข์ใจอย่างที่สุด

พระองค์เฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท หวังเพียงให้บุตรชายทั้งหลายไม่
เช่นฆ่ากันเองเฉกเช่นพี่น้องของพระองค์ ยามนี้พระองค์ยังอยู่
พวกเขาก็ลงมือกันแล้ว หากวันหนึ่งสิ้นลมไปจะทำเช่นไร พระองค์

² จักรพรรดิ

ไม่ปรารถนาจะพบบุตรชายทั้งหลายในโลก

เหล่าบุตรชายตัวดีต่างสะสมอำนาจ ดึงขุนนางมาเป็นพรรคพวก ทำให้พระองค์ผมหงอกขึ้นหลายเส้นแล้ว ครั้นจะลงมือหนักก็...สายเลือดตน

ผู้ที่ปรารถนาอยากให้ครองบัลลังก์คือบุตรชายคนโต กงไห่เงินผู้ดำรงตำแหน่งตวนหวาง ทว่าเมื่อหลายปีที่ผ่านมา เงินเอ๋อร์ถูกลอบทำร้ายจนกลายเป็นคนพิการ นิ้วมือสันระริกไม่อาจจับพู่กันได้บ่อยครั้งชักกระตุกจนผู้เป็นบิดาเห็นแล้วปวดใจ ขาดคุณสมบัติจะขึ้นครองบัลลังก์

ผู้ต่อมาที่หมายตาคือบุตรคนที่สาม กงไห่เหยียน...หนึ่งหวาง ทว่ากลับเกิดเหตุร้ายขึ้นอีกครั้ง หลังการเดินทางกระชับสัมพันธ์กับแคว้นข้างเคียง ถูกคุณไสยสตรีเผ่าเหมียวเสกหนอนพิษเข้ามาในร่างกาย เมื่อเห็นเลือดจะคลุ้มคลั่งทุบตีผู้อื่น ขาดคุณสมบัติจะครองบัลลังก์...อีกแล้ว

ยามนี้เหล่าบุตรชายที่ยังเหลืออยู่คือ บุตรชายคนที่สอง กงไห่หนาน...อันหวาง บุตรชายคนที่สี่ กงไห่จิ้ง...คังหวาง บุตรชายคนที่ห้า กงไห่เซียว...รู่หวาง บุตรชายคนที่หก กงไห่ปิ่น...เล่อหวาง ถึงผู้ที่หมายตาจะถูกเย็บกระเด็นไปแล้วสอง ทว่ายังเหลืออีกสี่

ครั้นจะจับไม่สั้นไม่ยาวก็เกรงว่าจะผิดต่อฟ้าดินเกินไป สุดท้ายพระองค์จึงตัดสินใจจะทำให้พวกเขาแข่งขันกันอย่างเท่าเทียม ดูแล้วบรรดาบุตรชายทั้งหลายของพระองค์ก็มีพรรคพวกไม่น้อย ยามนี้ที่เป็นรองผู้อื่นอยู่ก็คือบุตรชายคนที่ห้า...เซียวเอ๋อร์

เซียวเอ๋อร์ถือกำเนิดจากสตรีที่พระองค์รักที่สุด แต่นางอายุสั้นยิ่งนัก หลังจากให้กำเนิดบุตรก็ตกลือดสิ้นใจ ทิ้งไว้เพียงบุตรน้อย

ที่เรามารดา ยามพระองค์มองใบหน้าเขาจึงมักจะเอ็นดูกว่าผู้อื่น

เฮ้อ...หากสหายรักไม่เกษียณอายุราชการไปก่อนเวลา คงจะมีผู้ที่ไว้ใจได้ให้พระองค์ปรึกษา ยามนี้มองไปที่ใดก็เห็นแต่เชื้อกงกหรือเชื้อหยาง ชันทีชราผู้จงรักภักดีเหลืออยู่

“เชื้อหยาง เจิ้น³ เป็นห่วงเชื้อวเออร์ เกรงว่าเขาจะได้รับความยุติธรรม”

“ในความเห็นกระหม่อม บรรดาหวางเย่⁴ ทั้งหลายล้วนแต่แต่งสตรีสกุลใหญ่เข้าตำหนัก รุ่ยหวางกลับมีแต่สตรีธรรมดาคอยอุ้มเตียงที่พอจะเชิดหน้าได้ก็มีเพียงสวีเซ่อเฟย เช่นนั้นฝ่าบาทไม่พระราชทานการสมรสกับสตรีสกุลใหญ่สักคนสองคนเล่าพะย่ะค่ะ”

โอรสสวรรค์แค้นเสียงเฮอะในลำคออย่างฉุนเฉียว “สตรีสกุลใหญ่? บุตรตัวดีผู้อื่นแต่งเอาไปหมดแล้ว ยังจะเหลือสตรีใดให้เชื้อวเออร์ของเจิ้นอีก”

“ทูลหวางช่าง ทางเจียงหนานยังมีพะย่ะค่ะ”

ทางเจียงหนาน?...ใจกว้าง⁵ หรือใจเจิ่งอวิ์สหายรักผู้ยากเกษียณอายุราชการไปนอนกอดภรรยาและอนุทั้งหลายเมื่อสิบกว่าปีก่อนนะหรือ

“ดี...ดี...ดี”

“ทว่าสาวงามสกุลใจมีอยู่หลายคน ใจหุซวง ใจหุเมิ่ง ใจหุเหม่ย ใจหุอิง ใจหุลินอวิ์ ไม่สู้หวางช่างเสียทาย ชื่อของสตรีใดกระเด็นไปไกลสุดก็เอาผู้นั้น”

“เอ๋? เหตุใดคนที่ห้าจึงไม่ใช่คำว่าหุเล่า”

“ทูลหวางช่าง ใจหุลินอวิ์มีแฝดพี่นามว่าใจหุลินซี เป็นบุตรฝาแฝดชายหญิง ใจกว้างจึงตั้งชื่อพวกเขาแตกต่างเพราะนำสิริมงคลมาให้ รักใคร่บุตรธิดาคูนี้เป็นอย่างมาก”

“เงินเข้าใจแล้ว ไม่ว่าจะปัญหาใดก็มีแต่เจ้าที่รู้ใจเงิน เช่นนั้นก็เอาตามนี้!”

เซี่ยกงกงลอบปาดเหงื่อ ยามนี้หวงซ่างทรงกลัดกลุ้มจนผมหงอกแล้วครึ่งศีรษะ ท่านก๊วกง ต้องล่องเกินท่านแล้ว ถือว่าเป็นดอกเบี้ยที่ท่านรีบหนีจากเมืองหลวงก่อนเวลาก็ก้าวกัน

³ คำแทนตัวหงตี้

⁴ คำเรียกบรรดาศักดิ์หวงอย่างเคารพ

⁵ บรรดาศักดิ์ชั้นกง รองจากชั้นหวง

บทที่หนึ่ง

ตัวเกียจคร้านสกุลใจ

เจียงหนาน

เดิมทีดินแดนเจียงหนานนั้นเป็นศูนย์กลางระหว่างแดนใต้และแดนเหนือของราชวงศ์ต้าเว่ย เหล่าขุนนางที่มาประจำการล้วนแต่อ้วนท้วนสมบูรณ์ ผลประโยชน์ทับซ้อนมากมาย เข้ามือवालิบส่วน ออกมือซ้ายส่งไปนครหลวงฉางอันเพียงสามส่วน

หมิงอันตีพิโรธเรื่องนี้อย่างยิ่ง สมบัติแผ่นดินถูกขุนนางละโมภย์กยอกเอาไปไม่น้อย

จนกระทั่งการมาของท่านกั๋วกงผู้เป็นขุนนางที่โอรสสวรรค์รักใคร่ประดุจพี่น้องร่วมอุทร ดินแดนเจียงหนานก็เปลี่ยนไป ผลประโยชน์มากมายที่เข้ากระเป๋าสุนัขนางถูกท่านกั๋วกงใช้วิธีการเด็ดขาดรุนแรงอย่างยิ่งเพื่อนำกลับคืนสู่ท้องพระคลัง

สิบกว่าปีก่อนชาวบ้านเล่าลือว่าสมบัติที่ถูกกั๋วกงกยอกนั้นมากมาย ต้องขนย้ายจากเจียงหนานไปนครหลวงฉางอันกันนานถึงสามเดือน ศิระษุณนางหลุดจากปากองพะเนินเป็นภูเขา

~ หววเย่...ละเวนข้าเถอะ! ~

หลังจากนั้นท่านกั๊วกงก็พยายามล้างมือจากแหวดวงขุนนาง ยามนี้ทำหน้าที่เพียงตรวจสอบขุนนางที่มาประจำการเจียงหนาน เท่านั้น แน่แน่นอนว่าต้องเป็นผู้แทนพระองค์ที่มีอำนาจดุจโอรสสวรรค์ ลงมาบัญชาการด้วยตนเอง

ชื่อเสียงเมื่อยังหนุ่มแน่น ท่านกั๊วกงผู้นี้เป็นแม่ทัพใหญ่ที่ แคว้นอื่นได้ยินนามแล้วต้องถอยทัพห่างร้อยละ เป็นเสาหลักของ ราชวงศ์ต้าเว่ย เป็นขุนศึกคู่ใจของโอรสสวรรค์

ว่าด้วยนายท่านกั๊วกงแห่งสกุลโจว นั้นเป็นบุรุษรูปงาม แม้ ยามนี้จะอายุอานามไม่น้อยกลับยังคงสง่าผ่าเผย รอบกายนั้นมี ภรรยาเอกโฉมงาม อนุภรรยาอีกแปดนางล้วนแต่ก็ริยาอ่อนหวาน น่ารักใคร่ มีบุตรธิดาพร้อม

บุตรชายคนโตมีนามว่า โจวลู่เสียน คุณชายใหญ่ท่านนี้ถือ กำเนิดจากภรรยาเอก ในอนาคตแน่นอนว่าต้องได้เป็นผู้สืบทอด ตำแหน่ง มีอุปนิสัยสุขุม อ่อนโยน สุภาพ เป็นท่านกั๊วกงน้อยที่ สาวงามทั่วเจียงหนานใฝ่ฝันจะปันเตียง

บุตรชายคนรองมีนามว่า โจวลู่คง ถือกำเนิดจากภรรยาเอก เช่นกัน รูปร่างคมคายยิ่ง หัวหาญดุจต้นไม้แพ้ท่านกั๊วกงในวัยหนุ่ม ยามนี้เป็นถึงรองแม่ทัพ

บุตรสาวทั้งห้ามีนามว่า โจวหฺรฺซวง กำเนิดจากอนุใหญ่ โจวหฺรฺเม้ง โจวหฺรฺเหมย กำเนิดจากอนุรอง โจวหฺรฺอิง กำเนิดจาก อนุสี่ อนุสาม อนุห้า อนุหก และอนุเจ็ดนั้นล้วนแต่ยังไม่มียุติธิดา

ทว่าที่ท่านกั๊วกงรักใคร่มากที่สุดกลับเป็นบุตรธิดาที่เกิดจาก อนุภรรยาคนที่แปด นางให้กำเนิดฝาแฝดชายหญิงหนึ่งคู่ เรียกว่า ครรภ์มังกรหงส์ นามว่าโจวหลินซีและโจวหลินอวี่

ไม่ว่ามองด้านใด สกุลโจวก็คือสกุลใหญ่มีชื่อเสียงดังามสั่งสม

มาเนิ่นนาน จวบจนกระทั่งใจหวลหนีเข้าสู่วัยหนุ่ม...

**“คุณชายขอรับ คุณชายรอนำกำลังทหารมาจับบ่อนพนัน
นะขอรับ ธิบดีเออะ”**

เสียงกระหืดกระหอบของบ่าวรับใช้รูปร่างผอมบางรีบ มา
กระซิบนายตนเองที่กำลังเล่นพนันกตสันขอยู่

“เสี่ยวเฮย เจ้าพูดให้มันดัง ๆ ข้าไม่ได้ยิน”

“คุณชายรอนำกำลังจะมาจับบ่อนพนันกตสันขเถื่อนขอรับ!!!”

เพียงสิ้นเสียงบ่าวรับใช้ คุณชายรูปร่างผอมบางก็สะดุ้ง
เหลือบมองซ้ายขวาก่อนจะวิ่งหนีไปอีกทาง เสี่ยวเฮยมองตาม
ผู้เป็นนายพลางปาดเหงื่อ คุณชายวิ่งไม่รอช้าเลย...

จากนั้นก็วิ่งเหยาะ ๆ ตามไปอย่างรวดเร็ว

“ใจหวลหนีวิ่งหนีไม่คิดชีวิต เกรงว่าบ่อนพนันนี้น่าจะอันตราย
พวกเรา ธิบดี!” เสียงคุณชายเสเพลท่านหนึ่งร้องขึ้นบอกสหาย
ดูจากทิศทางการวิ่งหนีของอดีตสหายร่วมวงพนันเมื่อครู่ บ่อนพนัน
แห่งนี้ต้องมีปัญหาเกิดขึ้นแล้วแน่นอน

วิ่งตามใจหวลหนีย่อมไม่ฉลาดทำโชคร้าย เจ้าคนผู้นั้นประหนึ่ง
เทพเอิร์ทกลางสามตามองเห็นทุกสิ่ง ล้วนแต่หนีรอดทุกครั้ง! พวก
เรา วิ่ง วิ่งตามให้ทัน!

ไม่นานนัก ทหารกลุ่มใหญ่่นำโดยรองแม่ทัพใจก็มาถึง
คุณชายรอนสกุลใจกวาดสายตามองไปรอบ ๆ พบว่าไม่มีใจหวล-
หนีแล้วก็วางใจ

หาไม่หากท่านพ่อผู้ลำเอียงทราบว่าเขาจับน้องชายตนเอง
ในวงพนัน ท่านพ่อต้องขุนเคืองไม่กินข้าวปลาอีกแน่ พาลไม่มอง
หน้ามารดาเขาอีก

แต่ไหนแต่ไรท่านพ่อชื่อตรงหนักแน่นดุจขุนเขา จนกระทั่ง
เจ้าน้องชายไม่ได้ความผู้นี้ทำให้ท่านพ่อเลอะเลือนไปจนสิ้น

“ท่านรองแม่ทัพขอรับ บ่อนพนันก่ดสุนั้นนี้เป็นบ่อนเถื่อน
เจ้าของคือเหล่าหยาง” นายทหารผู้หนึ่งว่าพร้อมจับร่างอ้วนท้วน
ของเหล่าหยางวางตัวลงตรงหน้า

“นายท่านขอรับ ข้าถูกจ้างวานมาดูแลเท่านั้น ความจริง
บ่อนพนันนี้เป็นของคุณชายสามสกุลใจ”

สิ้นประโยค เหล่าหยางก็หงายหลังตึงเพราะถูกรองแม่ทัพ
ใจถืบ เขาเอ่ยอย่างฉุนเฉียว “เหลวไหล น้องชายข้าใช้ผู้ที่เจ้าจะ
เอาชื่อมากล่าวอ้างได้หรือ เจ้าเปิดบ่อนพนันเถื่อน ทำผิดกฎหมาย
บ้านเมือง ยังคิดจะลากผู้ใดลงน้ำขุ่นด้วยอีก หากเจ้ากล่าวพล่อยๆ
อีกเพียงครึ่งคำ ข้าจะตัดลิ้นเจ้าให้สุนัขกิน”

เหล่าหยางมองรองแม่ทัพใจผู้ดูดันตาปริบๆ ดวงตายิบหยี
ปริ่มน้ำตาเล็กน้อย ครั้นจะแฉว่าเจ้าของบ่อนพนันเถื่อนตัวจริง
คือใจหลินซี้ก็ไมกล้าอีกแล้ว

ใจลู่คงลอบกำหมัดเล็กน้อย ดูเอาเถิด เดียวนี้ปีกกล้าขาแข็ง
ถึงขั้นอยู่เบื้องหลังบ่อนพนัน! กลับจวนไปเขาจะต้องไล่เตะน้องชาย
จอมก่อบัณฑิตสักครึ่งจึงจะหายหงุดหงิดใจ

จวนสกุลใจ

“รูปโฉมมารดาอ้วนเยาว์อย่างยิ่ง หากข้าพบเจอ
กลางถนน ไม่แค่ลัวว่าต้องเข้าใจผิดคิดว่าเป็นสาวงามอันดับหนึ่งแน่”

ภรรยาเอกของท่านก๊วงนามว่า หลีหรงหรง อายุอานามน้อย
กว่าสามไม้ก่ปี นางมองดูหนุ่มน้อยที่เป็นบุตรชายของอนุจอเลาะ
ปีบνωดเอาใจตนเองแล้วได้แต่ยิ้มแย้มพลางเอาพัดตี “เจ้าเด็กผู้นี้

ช่างปากหวาน บอกมารดาма เจ้าไปก่อเรื่องอะไรไว้”

โจวหลินซียิ้มแยมเต็มใบหน้า วางดัลบัปเป้งจากหอพันบุปผา ให้ภรรยาเอกของบิดา “มารดาขอรับ เดิมทีข้ามีใจกตัญญู ได้ยินว่า ที่หอพันบุปผามีเป้งผัดหน้าใหม่เข้ามา จึงไปเลือกซื้อให้ท่าน ยามกลับเดินผ่านบ่อนพนันกตัญญู...”

นางส่ายหน้าเบา ๆ “เจ้าร่วมเล่นพนัน ยามนี้กลัวพี่รองเจ้ามา คิดบัญชี ถูกหรือไม่”

“มารดาเข้าใจข้าที่สุด”

โจวหลินซีบิบนวดให้นางอย่างเอาอกเอาใจ นายหญิงของบ้าน มองค้อนลูกเลี้ยงแวบหนึ่ง ก่อนจะเปิดดัลบัปเป้งดู เขาริบกกล่าวเอาใจว่า “นี่เป็นของชิ้นหนึ่งจากหอพันบุปผา ข้าซื้อมาให้มารดาเพียงคนเดียว อื่นๆ⁶ อื่นๆ ล้วนมีได้ในใจข้าของติปานนี้ย่อมต้องเป็นมารดาเท่านั้นที่สมควรได้รับ”

“ฮิ! เจ้าเด็กปลิ้นปล้อน อีกสองสามวันเจ้าก็ไปซื้อเอาอกเอาใจพวกนางอยู่ดี”

“ข้ารับรองว่าจะซื้อของชิ้นรองมาให้พวกนางขอรับ”

“เอาเถอะ เห็นแก่ที่เจ้ามีใจกตัญญู มารดาจะพุดคุยกับพี่รองให้เจ้า”

โจวหลินซียิ้มแยม ขยันทบิบนวดเอาใจเข้าไปอีก

นางมองลูกเลี้ยงของตนพลางทอดถอนใจ รูปโฉมของโจวหลินซีนั่นถอดมาจากอนุแปดโดยแท้ เป็นบุรุษยังรูปโฉมงดงาม เย้ายวนปานบุปผาไม่แตกต่างจากโจวหลินอวี่ผู้เป็นน้องสาว ครั้นมองดูเนื้อตัวก็พอมบางด้วยเกียจคร้านฝึกยุทธ์ หากไม่สวมอาภรณ์

⁶ คำเรียกภรรยาน้อยของพ่อ

บุรุษ ผู้คนในเจียงหนานคงแยกพี่น้องฝาแฝดคู่นี้ไม่ออก
แต่พี่น้องครรภ์เดียวกัน นิสัยกลับแตกต่างราวผืนฟ้ากับผืน
ปฐพี

โจวหลินซีตั้งตัวเป็นอันธพาลใหญ่แห่งเจียงหนาน ไม่ว่าจะ
กินได้หู้สาวงาม เล่นการพนัน เป็นลูกค้ำประจำของหอศุภนิภา ดื่ม
สุรา สมคบกับสหายเสเพลชกต๋อยผู้อื่น นำเรื่องปวดหัวมาไม่เว้นวัน
แต่ถึงกระนั้นก็ปากหวาน รู้จักทางหนีทีไล่ นายท่านก๊วงและนาง
อียากเจื้อมือตีกัดใจไม่ลง

ส่วนโจวหลินอวี้กลับเรียบร้อยอ่อนหวาน กิริยามารยาท
งดงาม ใบบุญสุนทาน แม้แต่เมล็ดตัวเดียวยังไม่กล้าฆ่า ศรัทธาใน
พุทธองค์ ทุกสามวันต้องเข้าวัดประจำตระกูลไปฟังธรรม เป็น
บุตรสาวอนุที่ทั่วเจียงหนานเล่าลือถึงความดีงาม

นางยังนึกแค้นจนใจจะขาด เหตุใดอวี้เออร์ผู้อ่อนหวานจึงไม่
เกิดในครรภ์นาง จะได้เป็นลูกภรรยาเอก แต่งออกให้บุรุษที่ดีอย่าง
เต็มภาคภูมิ ไม่ถูกทางบ้านสามิตราหน้าว่าเป็นลูกของอนุ

แต่โลกหล้าล้วนไม่ให้นางสมหวัง...

“เจ้าเองก็อย่าก่อเรื่องมากนัก” นางเอ่ยด้วยความกลัดกลุ้ม

“ขอรับมารดา ซีเออร์จะจดจำเอาไว้”

“ฮึ! จดจำแต่มีเคยกระทำตาม”

“มารดาอย่าโกรธข้า ข้าเป็นห่วงสุขภาพมารดานะขอรับ หาก
โกรธมากไป ไม่สบายจะทำอย่างไร”

“เจ้าเด็กปลิ้นปล้อน หากห่วงมารดาจริง เจ้าควรเอาอย่าง
พี่ใหญ่พี่รอง เจ้าเคยนับหรือไม่ว่า ตั้งแต่เจ้าโตเป็นหนุ่ม มารดาต้อง
ตามไปขออภัยที่บ้านแล้ว หมดตำลึงเงินเพื่อเจ้าไปทำไฉนแล้ว ต้อง
ให้มารดาขายสินเดิมมาปรนเปรอความเสเพลของเจ้าหรือไม่”

“พี่ใหญ่พี่รองเก่งกาจเพราะเกิดในครรรค์มารดา ข้าเป็นเพียง บุตรอนุผู้หนึ่ง เก่งกาจไปก็มีได้สิ่งใด ได้เหล่านี้มีตัวเหลวไหลเช่นข้า อยู่ทั้งคน พี่ใหญ่พี่รองย่อมโดดเด่นที่สุด”

นายหญิงบ้านโจวทนความสอพลอของลูกเลี้ยงไม่ไหว เอา พัดตีเขาพลงถลึงตาดู “เจ้าดีแต่กล่าวอ้างไปเรื่อยเปื่อย บิดาเจ้า คาดหวังต่อบุตรธิดาทุกคน ครั้นจะว่าข้าล้าเอียงดูดำดูดีแต่บุตรชาย ตนก็มีใช้ อาจารย์เก่งกาจทั่วหล้าที่สรรหามา เจ้าก็ทำให้พวกเขา ถอดใจ กลั่นแกล้งเสียจนเล่าขานว่าให้สอนโจวหลินซี สอนสุนัขป่า ดูร้ายยังดีเสียกว่า ครั้นจะแข็งใจดีสักแปะ อนุแปดก็ร้องห่มร้องให้ รอประหนึ่งข้าเป็นนายหญิงใจร้าย”

ศาสตราจารย์ ของยอดอาจารย์ที่สรรหามาให้ โจวหลินซีล้วน ดีแต่กระเจิงไปสามบ้านแปดบ้าน ถนัดเพียงเรื่องเสเพล อาทิ ฟังเสียงลูกเต่าว่าออกสูงหรือต่ำ สุราใครสเลศกลับรู้หมด! เรื่อง ชนชั้นล่างล้วนแต่เจนจัดประหนึ่งเป็นชาวบ้านธรรมดา มิใช่บุตร หลานผู้ดีมีฐานะ

ยังโชคดีที่พอตั้งใจเรียนหมัดมวย กระบี่พอป้องกันตนเอง ได้ หาไม่ ไม่รู้วันใดจวนแห่งนี้จะได้รับข่าวร้ายว่าโจวหลินซีวิ่งไป สะดุดกำปั้นผู้อื่นจนตาย

บุตรชายอนุผู้นี้ทำให้นางผมหงอกหลายเส้นแล้วจริง ๆ นะ!

บทที่สอง

ตัวปัญหา

โทสะของโจวลู่คงพุ่งสูงสามจั้งยามกลับมาถึงจวน เหล่า
บ่าวไพร่ล้วนหลบหน้าเพราะทราบว่ายักษ์ใหญ่กำลังจะถล่ม
ไม่ต้องเดาให้มากความ ทั้งจวนมีตัวปัญหาเพียงหนึ่งเดียว...
“คุณชายสามตัวดีของพวกเจ้าอยู่ที่ใด” โจวลู่คงคว้าเสื้อบ่าว
รูปร่างผอมบางได้ผู้หนึ่ง ตะคอกถามด้วยแรงโทสะ
บ่าวรับใช้ละล้าละลักตอบ “อยู่เรือนฟุเหรินขอรับ”
คุณชายรองแห่งบ้านโจวปล่อยบ่าวรับใช้ลง รูปร่างผอมบางนั้น
รีบวิ่งหนีไปอีกทาง เขาเดินอย่างสุขุมไปที่เรือนของมารดา คิดในใจ
ว่าคราวนี้ไม่ว่ามารดาจะทัดทานอย่างไร เขาก็จะต้องชำระความ
น้องชายผู้เหลวไหลให้ได้
เปิดปอนพั่นเถื่อน หากเรื่องนี้ทางหวงซ่างทราบเข้า จะมอง
หน้าบิดาอย่างไร
“คงเกอ เจ้านั่งลงดื่มชากับมารดาก่อน” ทันทีที่บุตรชาย
คนรองก้าวเข้ามาในห้องโถงของเรือน ผู้เป็นมารดาก็เอ่ยทักเสียง

หวาน ด้านหลังยังมีใจหวลนชีคอยบิบนวดไม่ห่าง

“มารดา ข้ามาเพื่อ...”

“เจ้าดูซีเกอ เขาไปหอพันบุปผาเอาแบ่งมาฝากมารดา แต่เด็กคนนี้เหลวไหลนัก เดินผ่านบ่อนพนันก็แะเล่น เจ้าอย่าถือสาหาความเขานักเลย” ส่วนหนึ่งกล่าวถึงความกตัญญูอันน้อยนิด อีกส่วนคือพยายามลดโทสะบุตรชายคนรอง นางยิ้มแยมคล้ายไม่ใส่ใจสีหน้าปานเทพจงชยุปราบปีศาจ

ใบหน้าใจลู่คงบิดเบี้ยว มารดาถูกจิ้งจอกพันปีตนนี้หลอกหลวงแล้ว แะเล่นพนันบ้าบออะไร เป็นเจ้าของเบื่องหลังบ่อนพนันสิไม่ว่า!

“พี่รอง ข้าผิดไปแล้ว”

ข้าผิดไปแล้ว คำนี้คล้ายเป็นคำติดปากใจหวลนชีไปเสียแล้ว ทราบดีว่าผิดแต่ไม่เคยปรับปรุง แล้วดูใบหน้ายิ้มแยมนั้น เหมือนสำนึกผิดที่ใด

สำนึกผิดอย่างระรื่นขึ้นบานปานั้น หากยามอารมณ์สโตจะไม่หัวเราะทั้งวันหรือ

มารดามองอย่างไรว่าสำนึกผิด...

โอ...นอกจากบิดาเขาจะเลอะเลือน มารดายังเป็นไปอีกคนด้วยหรือ

“คงเกอ ซีเกอเองก็สำนึกผิดแล้ว เจ้าเป็นพี่ชาย อย่งไรก็อย่าขุนเคื่องน้องชายเลย”

ใจลู่คงต็มชา เอาเถิด วันหน้าก่อนจะตีเจ้าจิ้งจอกพันปีตนนี้ ต้องดูบิดากับมารดาให้ดีว่าอยู่หรือไม่ วันนี้คงต้องจำใจยอมไปก่อน

ใจหวลนชีลอบอมยิ้ม สูดท้ายพี่รองก็พ่ายแพ้มารดาตั้งแต่เข้าจวน

หึ...!

หลังรอดพ้นเคราะห์จากกำปั้นพืรง โจวหลินซีก็กลับ
เรือนของตนที่อยู่ท้ายจวน ติดกับสวนบุปผาแสงงดงามที่โจวหลิน-
อวี่น้องสาวปลูกดูแลอย่างดี

“เสี่ยวเฮย อวี่เออร์เล่า”

“คุณหนูห้ายังไม่กลับจากวัดขอรับ”

“ระยะนี้มีผู้ใดกล่าวถึงนางเสี่ยวห้ายบ้างหรือไม่”

“ไม่มีขอรับ ตั้งแต่คุณชายสกุลเป่าถูก ‘ผู้ใดไม่ทราบ’ ตีขาคัก
ไป ยามนี้ไม่มีผู้ใดกล้ากล่าวคำหยาบโลนถึงคุณหนูห้ายแล้ว”

โจวหลินซีแค้นเสียงขึ้นจุก เจ้าลูกตะพาบสกุลเป่าไปเขาจะ
จำไม่ได้ อีกทั้งเขายังกล้าหยอมรับหน้าตาขึ้นบานกับบิดาอีกด้วยว่า
ได้จ้างวานนักเลงหัวไม้ไปทำร้ายผู้อื่นจริง

เฮอะ! เรื่องใดจะต้องเปลืองมือเท้าตนเอง เสี่ยงคุกตารางกับ
เจ้าหน้าที่บ้านเมืองด้วยเล่า

หากเจ้าอ้วนสกุลเป่าไม่กล่าวถึงอวี่เออร์น้องรักของเขาว่าเป็น
เพียงบุตรอนุ มีคุณชายบ้านใดยอมยกขึ้นเป็นภรรยาเอกก็นับว่า
เป็นวาสนานาง ทั้งยังกล่าววาจาทะโลมประหนึ่งอวี่เออร์เป็น
หญิงคนกาให้ผู้อื่นหยาบโลนใส่

คนเช่นโจวหลินซีไม่เล่นงานถึงตายก็นับว่าเมตตาแล้ว

“ไปรับนางกลับจากวัดกันเถอะ คีนี่ข้าจะไปหอคณิกา รับ
นางกลับมาเร็วหน่อยก็ดี”

เสี่ยวเฮยรู้ใจผู้เป็นนาย เตรียมอาวาสชาวจีนตีมารอไว้แล้ว
หลังคุณชายควมมำนำหน้า บ่าวรับใช้ก็ปาดเหงื่อวิ่งเหยาะๆ ตาม
มุ่งหน้าสู่วัดที่คุณหนูห้ายชอบไปเยือน

วัดไทรหรรณเป็นวัดเล็กๆ ที่เงียบสงบ ตั้งอยู่บนยอดเขาไม้ไผ่ไกล
นักจากตัวเมืองเจียงหนานใช้เวลาเพียงหนึ่งเค่อก็เดินทางมาถึง เป็น
วัดประจำตระกูลใจที่ผู้อื่นไม่สามารถมาเยือนหากไม่ได้รับอนุญาต
จากท่านกั้วกง เพราะยึดถือว่าบรรพชิตต้องการความสงบนั้นเอง

ใจหวลินฮวี่เพิ่งเติมน้ำมันตะเกียงเสร็จ มองเห็นพี่ชายที่ขี่
อาชาสูงใหญ่มาแต่ไกล เหล่าสาวใช้รีบเตรียมเก็บข้าวของกลับทันที
“พี่ชายสาม พักเหนื่อยก่อนดีหรือไม่” ใจหวลินฮวี่เอ่ยถาม
เสียงอ่อนหวาน

ใจหวลินฮวี่นึกถึงเรื่องดี ๆ ที่จะไปทำคืนนี้จึงเอ่ยปากปฏิเสธ
“รีบกลับเถอะ” เขามีนัดหมายพบกับคนงามเยวี่เหเม่ย ไม่อยาก
ร้งรอให้มากความ

เมื่อผู้เป็นพี่ชายพยักหน้าให้คนขับรถม้ารับนำรถม้ามา สาวใช้
สี่คนก็รีบพาใจหวลินฮวี่ขึ้นรถม้าเพื่อกลับยังจวนกั้วกง ใจหวลินฮวี่
ขี่อาชาเหาะ ๆ นำหน้ารถม้า

ภาพใจหวลินฮวี่ขี่อาชานำหน้ารถม้าของน้องสาวเป็นภาพที่
ชาวเจียงหนานล้วนคุ้นเคยดี

ระหว่างทางกลับจวนกั้วกงนั้นย่อมผ่านถนนสายหลัก ใจหว-
ลินฮวี่เห็นแม่เจ้าสวมอาภรณ์แดงยืนยิ้มกว้างปากจะฉีกถึงใบหู
ส่งมาให้ตนตั้งแต่ไกล จึงชักอาชาเข้าไปใกล้ ๆ

แม่เจ้าเอ่ยเสียงหวาน “นายน้อยใจ เยวี่เหเม่ยคนงามรอ
ท่านบนห้องคี่นี้แล้วเจ้าคะ”

“ดี ดี ประเดี๋ยวข้ารีบกลับมา” พุดจบใจหวลินฮวี่ก็โยนสองตำลึง
เงินให้แม่เจ้า

“นายน้อย ผู้น้อยยกเลิกนายอำเภอเฉิงเพื่อท่าน...”

ใจหวลินฮวี่เพิ่มให้นางอีกสามตำลึง เขาถูกท่านพ่อลดเบี้ยหวัด

ทำโทษตั้งแต่ก่อเรื่องคราก่อน ยามนี้ยังมาถูกแม่เล้าหน้าเลือดดริดไถ่
อีก บัดชบนัก ถ้ามิใช่เพราะเยวียเหมยคนงาม...

เอาเถอะ อยากพบคนงามก็ย่อมมีราคาสูง

ใบหน้าหวานของคุณชายเสเพลแห่งบ้านโจวอี้มกริม ชักอาซา
ตามรถม้าน้องสาวไปอย่างร่าเริง ทำทางดูอย่างไรก็เห็นว่าขาดแต่
การร้องประกาศว่าตนเองมีความสุขเท่านั้น

แม่เล้าหมุ่นตัวกลับมาในหอศุภนิภา เดินขึ้นไปบนชั้นสอง
เพราะบ่าวรับใช้กระซิบว่ามีลูกค้าใหม่มาเยือน นางจัดปิ่นและ
อาภรณ์ให้เข้าที่ จากนั้นฉีกยิ้มหวานหยดมุ้งตรงไปหาคุณชาย
สองท่านที่นั่งอยู่ใต้ระมิดก่อนไปทางถนนสามารถมองเห็นไปทั่ว
ละแวก

หนึ่งสวมอาภรณ์สีฟ้าขาว ดูสุภาพอ่อนโยน

อีกหนึ่งสวมอาภรณ์สีน้ำเงินเข้ม สวมหมวกสานมีผ้าโปร่ง
ปิดบังรูปโฉม แต่หยกพอกที่เอนนั้นดูอย่างไรก็มีราคา คาดว่าเป็น
คุณชายตระกูลใหญ่หน้าบาง เข้าหอศุภนิภาครั้งแรกกระมัง

ลุ่มเสียงทุ้มต่ำเอ่ยถาม “สาวงามเมื่อครู่...”

แม่เล้าหัวเราะคิกคัก ตวัดสายตาค้อนเล็กน้อย “มิใช่สาวงาม
เจ้าคะนายท่าน แม้จะโฉมงามแต่นั้นคือคุณชายหลินซี บุตรชายคน
เล็กของท่านใจก็วกงอย่างไรเล่าเจ้าคะ ผู้น้อยขอเตือนท่านสักคำ
หากยังอยู่เจียงหนานเรา เขาอันธพาลมาก และซังคนที่คิดว่าเขา
โฉมงามดูจนูปาอย่างยิ่ง เขาตีขาคัก ตาแทบบอดมาหลายราย
แล้วเจ้าคะ”

ดูร้ายปานนั้น?

“และขบวนรถม้าที่ผ่านไปนั่นคือโฉมงามอันดับหนึ่งแห่ง
เจียงหนาน ใจหลินอวี่ น้องสาวฝาแฝดคุณชายหลินซี นางจะไป

ที่วัดไผ่ทรานทุกวัน พี่น้องช่างแตกต่างกันยิ่ง”

ถูกต้อง แตกต่างอย่างยิ่ง

เมื่อครูได้ยินว่าเขาจะมาหานางศุภิกาชื่อเยวียเหม่ย...

“ข้าต้องการพบเยวียเหม่ย”

แม่เล่าจะอำปากปฐิเศร แต่ทองคำหนึ่งแท่งที่ยื่นออกมาจาก
ปลายแขนเสื้อทำให้นางหุบปากจับ พยักหน้ารับเสียงหวานหยด

“นายท่านจะได้พบเยวียเหม่ยในคืนนี้เจ้าค่ะ”

ยามซี (19.00-20.59)

หลังไปพบท่านแม่ ออดอันขอตำลึงเงินเพิ่มเรียบร้อย

โจวหลินซีก็ออกจากจวนพร้อมปาวรับใช้คนสนิท เดินเข้าร้านเครื่อง
ประดับ เลือกเอาต่างหูหนึ่งคู่ไปไว้กำนัลคนงามในคืนนี้ จากนั้นก็
มุ่งตรงสู่หอศุภิกานี่นัดหมายแม่เล่าเอาไว้

แม่เล่ายืนทำหน้าคล้ายญาติเสีย โจวหลินซีขมวดคิ้วมุ่น ลาง
ไม่ดีตั้งแต่ยังไม่ทันเหยียบหอศุภิกาเลยทีเดียว กระนั้นก็ยังสาวเท้า
เดินต่อ

“นายน้อยโจว...”

“เกิดอะไรขึ้น”

“เยวียเหม่ยเมื่อยามเย็นนั้นจู่ๆ ก็ตัวร้อน ชำน้อยให้ท่านหมอ
หลี่มาดูแลอยู่เจ้าค่ะ”

โจวหลินซีพ่นลมหายใจแรงๆ ไม่พอใจนัก สายตาเหลือบเห็น
ท่านหมอหลี่หรือตาเต๋าหลี่ หมอชาวบ้านที่ซวางกๆ เงินๆ เดินออก
มาจากทางด้านหลัง ชายชราถือล่วมยากำชับแม่เล่าเสียงหนักใจ

“อาการแยะ ต้มยาให้นางดื่มสักสองสามเหยิบเถอะ ระหว่างนี้
ให้นางพักผ่อนให้มาก” กล่าวจบตาเต๋าหลี่ก็รับตำลึงเงินค่ารักษา

แล้วรีบร้อนจากไป

แม่เล่าซ้อนตามองอย่างขอความเห็นใจ “นายน้อยเจ้าคะ...”

สีหน้าโจวหลินซียังไม่แนมมอง เขาอุตส่าห์พร้อมรบ เตรียมตัวมาพลิกผ้าห่มอย่างดี เกิดเรื่องเช่นนี้ได้อย่างไร ไฉนแม่เล่าจึงดูแลสตรีในหอไม่ดี ล้อเขาเล่นอยู่หรือ!

“ผู้น้อยรับรองว่าครั้งหน้าจะมีให้เกิดเรื่องเช่นนี้อีกเจ้าคะ ระยะเวลานี้เยวี่เยม่วยติดพันที่นายน้อยก้านล้มมาให้จนตึกดินทุกคืน หมายใจจะเล่นพิณให้นายน้อยฟัง กลับต้องมาล้มป่วยเสียก่อน”

โจวหลินซีลอบพยักหน้าพึงพอใจ อย่างไรคนงามก็ป่วยไข้ เพราะอยากเอาใจเขา จะใจร้ายขุ่นเคืองนางได้อย่างไรกัน

“เอาเถอะ นางหายดีแล้วข้าจะมาใหม่”

คล้ายหลังโจวหลินซีจากไป แม่เล่ากระซิบคนสนิท “ไปเชิญนายท่านที่พักอยู่ห้องใหญ่ชั้นสามไปยังเรือนกุ้ยฮวา เยวี่เยม่วยพร้อมจะปรนนิบัติแล้ว”

ริมฝีปากที่เคลือบไปด้วยชาดสีแดงสดของแม่เล่าค่อย ๆ คลี่ยิ้มพึงพอใจ

บทที่สาม

คนชั่วช้า

หลังเรื่องตึงามถูกระงับเพราะอีกฝ่ายล้มป่วย โจวหลินซี ก็เฝ้านับวันรอที่จะได้ยลโฉมคนงาม จนกระทั่งบ่าวรับใช้คนสนิท แอบมากระซิบบว่า คนงามหายป่วยแล้ว

โจวหลินซีตึกคักปานม้าศึก เตรียมตัวออกจากบ้าน แต่งกาย อย่างหรูหราสมฐานะคุณชายสามแห่งจวนสกุลโจว ท่านกั๊วกงที่กำลัง ซี้แนะบุตรชายคนรองเรื่องเคล็ดลับทวนอยู่ลานฝึกหรีตามองบุตร ชายตัวปัญหา โจวลู่คงเห็นดังนั้นจึงทอดถอนใจ

“เขาจะไปหอคณิกา”

“อีกแล้วหรือ” ท่านกั๊วกงครุ่นคิด คราก่อนตัดเบี้ยหวัดไป ดู คล้ายจิ้งจอกน้อยตนนี้ยังไม่ได้รับความลำบากเท่าที่ควรนัก

“หากเขาไม่อยู่จวน มีสามสถานที่หากบิดาต้องการพบตัว หนึ่งคือบ่อนพนัน สองคือหอคณิกา สามคือเหลาสุรา”

“อะแหม่” ท่านกั๊วกงแส้รังกระแอมไธ “คงเกอฝึกทวนต่อเถอะ บิดาต้องไปอบรมอนุแปดเสียบ้าง นางละเลยบุตรชายเกินไปแล้ว”

ใจลุงคงเงยหน้ามองท้องฟ้า ไปอบรมอนุแปด? ท่านพ่อถูก
สติปัญญาเขาเกินไปหรือไม่ ประเดี๋ยวตกกลางคืนก็มีเสียงคิกคัก
ยามรุ่งเช้ามาท่านพ่อออกจากเรือนอนุแปดแล้วอารมณ์ดีนะหรือ
เฮอะ! อย่าคิดเอาท่วงท่าเครื่องขริมมาหลอกบุตรชายตนเอง
เลย

ทางด้านผู้ถูกกล่าวถึงอย่างโจวหลินซี หลังบ่าวรับใช้เตรียม
อาชาคู่ใจเรียบร้อยก็มุ่งหน้ามายังหอคณิกา แม่เล่านำพาร่างอวบอัด
มาต้อนรับ ยิ้มแย้มราวกับเห็นตำลึงเงินกำลังเดินเข้าหีบสมบัติ

“ข้าอยากพบนาง ไม่อยากสนทนากับเจ้า”

แม่เล้าหัวเราะ “นายน้อยใจใจร้อนเสียจริง เยวี่ยเหม่ยรอพบ
ท่านที่เรือนแล้วเจ้าค่ะ”

หญิงวัยกลางคนมิได้ใส่ใจจากไร้มารยาท เพราะทราบดีว่า
เหล่าคุณชายทั้งหลายล้วนมีนิสัยเช่นนี้ กระหายที่จะยลโฉมคนงาม
จนเห็นนางเป็นที่รำคาญสาวยตา

สิบปี ยี่สิบปีข้างหน้า คนงามที่พวกเขาถวิลหาที่ร่วงโรยตาม
วัยไม่ต่างจากนาง ฮี! ยี่สิบกว่าปีก่อนนางก็เป็นยอดคณิกาอันดับ
หนึ่งเช่นกัน หากมิใช่เพราะโง่งมในรัก วันนี้หรือจะตกอับต้องหวน
กลับมาหนทางเดิม

หน้าเรือนขนาดใหญ่ที่แม่เล้าจัดให้ยอดคณิกาพำนักรับ
รายรอบไปด้วยต้นไม้ดอกไม้หลากชนิด ดึงดงามประหนึ่งอยู่ใน
แดนสวรรค์ ทว่าโจวหลินซีไม่รู้สึตกตะลึงกับบรรยากาศนัก เพราะ
ที่จวนนั้น บิดาเขาปรนเปรอท่านแม่มากกว่านี้เสียอีก

สิ่งที่ผู้คนว่าหาชมยาก เขาล้วนเห็นมาหมดแล้วทั้งสิ้น

ที่ศาลากลางสวน ท่ามกลางกลีบดอกไม้ปลิวไสว คนงามสวม
อาภรณ์สีชมพูอ่อนจาง ดูน่าทะนุถนอม นางกำลังบรรเลงเพลงพิน

ง่าย ๆ ใบหน้าก้มต่ำ พวงแก้มแดงระเรื่อ

คล้ายสาวงามที่รอพบชายคนรักรู้สึกตัว นางตั้งท่าจะลุกขึ้น ยอบกายคารวะ ทว่าใจพลินชีโบกมือให้นางบรรเลงต่อ จากนั้น สาวเท้าเข้าไปในศาลา

แม่เล่าปริมือนึงครั้ง สตรีสองนางก็เข้ามาบิบนวดเออออก เอาใจให้ผ่อนคลาย

“ชมคนงามบรรเลงเพลงพิณ วาสนาข้าไม่เลวเลย”

สาวงามที่เพิ่งบรรเลงจบยิ้มขวยอาย “คุณชายกล่าวเกินไปแล้ว นี่เป็นบทเพลงง่าย ๆ ที่เยวี่ยเยวี่ยเพิ่งหัดสำเร็จ” นางกล่าวต่อเสียงแผ่วเบา “เพื่อต้อนรับคุณชายเจ้าค่ะ”

ใจพลินชีพอใจในกิริยาของสาวงาม เขยคางของนางขึ้นเพื่อจะมอบรางวัล ทว่าสะดุดตากับแป้งผัดหน้าหนาเตอะที่ใบหน้านวลกลบรอยฝ่ามือ?

“แม่เล่าไม่ดีต่อเจ้าหรือ”

สาวงามแหม่มริมฝีปาก “ท่านแม่ดูแลเยวี่ยเยวี่ยอย่างดี”

“ไหนจึงมีรอยนี้”

นางมีท่าทีคล้ายลำบากใจ ใจพลินชีจึงไล่สตรีที่บิบนวดตนให้ออกไปเสีย “ตามแม่เล่าของพวกเจ้าออกไป”

ทั้งคู่มองหน้ากัน ก่อนจะยอบกายขอตัวออกไป

“คนงาม บอกข้ามาเถอะ” ใจพลินชีเป็นประเภทรักหน้าตาตนเองไม่น้อย หากสาวงามไม่ยินดีพบเขา อย่างดีเขาก็แค่ระบายโทสะโดยการไม่มาที่นี่อีก หรืออาจจะกลั่นแกล้งเล็กน้อยเท่านั้น แต่การบังคับผู้อื่นให้เต็มใจรับเขาเป็นแขกนั้น เรื่องนี้มีอายุขอม รูปโฉมเขาหรือก็นับว่าหล่อเหลา สตรีใดยังจะกล้าปฏิเสธ นี่ถือเป็นเรื่องดูถูกเขาอย่างมาก!

“ไม่ปิดบังคุณชาย นี่เป็นรอยฝ่ามือเจ้าค่ะ แต่มีใช้ฝ่ามือท่านแม่”

“ผู้ใดกล้าทำร้ายเจ้า” เสียวอารมณ์นัก จะให้เขากอดสาวงามที่มีรอยฝ่ามือบนใบหน้าได้อย่างไร

“หลังเยวี่ยเยวี่ยหายป่วย ตั้งใจจะพบคุณชายเพียงผู้เดียว ทว่ามีผู้สูงศักดิ์ท่านหนึ่ง...”

“เจียงหนานมีบิดาข้าควบคุม ผู้ใดจะสูงศักดิ์กว่าท่านก๊วง!”

สาวงามจับมือโจวหลินซี เขียนอักษร ‘รู่ย’ จากนั้นต่อด้วยอักษร ‘หวาง’ จากนั้นก้มหน้า หยาดน้ำตาไหลริน ดูบอบบางน่าเวทนาเจ็ดส่วน

รู่ยหวาง?

โจวหลินซีนั่งเงียบ “ไหนเขาจึงมาเจียงหนาน ข้าไม่ได้ยินข่าวคราว” โดยปกติ เชื้อพระวงศ์ชั้นหวางออกจากเมืองหลวงหรือเมืองบรรดาศักดิ์ หวังดีต้องทรงอนุญาตก่อน จากนั้นเหล่าขุนนางจะแจ้งข่าวมายังเจียงหนาน ทว่าบิดาเขากลับคล้ายไม่ทราบเรื่อง มิได้มีท่าทีพร้อมต้อนรับผู้ใด

“ท่านผู้นั้นปลอมตัวมาเจ้าค่ะ เยวี่ยเยวี่ยทราบเพราะเขาเขา...”

“เล่ามา”

“คนผู้นั้นถามท่านแม่เกี่ยวกับเรื่องคุณหนู...หลินอวี่”

“น้องสาวข้า?”

“เจ้าค่ะ ผู้มามีกลิ่นอายอันตรายเหลือเกิน ถามถึงคุณหนูไม่บอกจุดประสงค์ นั้นย่อมมิใช่เรื่องดีต่อคุณหนูแน่นอน เยวี่ยเยวี่ยหวั่นเกรงว่าท่านแม่จะบอกเขาตามประสาคนช่างพูด จึงเอ่ยขัดหมายจะพาท่านแม่ออกไป ทว่าบุรุษร่างเล็กเสียงแหลมผู้หนึ่งกลับ

ตบหน้าเยวียเยวีย สั่งสอนว่า ต่อหน้าร่ายหวางมีที่ให้คนนิทานางหนึ่ง
เอ่ยวาจาที่ไหน”

โจวหลินซีสีหน้าขมขื่น สวามจึงเอ่ยต่อ “เห็นได้ชัดว่าเป็น
กงกงผู้หนึ่ง”

โจวหลินซีตบเข้าขาด “แล้วเจ้า...”

“เยวียเยวียยังป่วย เมื่อถูกฝ่ามือบุรุษ แม้จะเป็นกงกงก็ไม่อาจ
ฝืน จึงสลบไปเจ้าคะ เสียวถึงที่อยู่ไม่ไกลจึง...อีก! นะ...นางเป็น
สาวใช้ของเยวียเยวีย นางถูกบีบบังคับ”

“ต่ำช้า!” โจวหลินซีสบถ

“แม้ท่านแม่จะอ้อนวอนว่าเสียวถึงยังเด็ก ขอให้เมตตานาง
แต่เสียวถึงก็ไม่อาจรอดจากการถูกรุกราน ท่านแม่กล่าวว่าจะแจ้ง
ทางการ คนผู้นั้นกล่าวเพียงว่า...ข้ากำลังจะเป็นสามีโจวหลินอวี่
ผู้ใดในเจียงหนานจะกล้าเป็นศัตรูกับข้า”

โจวหลินซีนิ่งเงียบ “เดรัจฉานตนนี้ช่าง...” เพลิงโทสะชายหนุ่ม
พุ่งสูงสามจั้ง เห็นได้ชัดว่าเจ้าร่ายหวางผู้นั้นเป็นเพียงคนถ้อย คนถ้อย
ที่ย่ำแย่กว่าอัครพาลใหญ่!

ทรมานสาวใช้ของคณิกานางหนึ่งเพราะถูกขัดใจ บุรุษชั่วช้า
เท่านั้นที่ทำได้!

“ก่อนเยวียเยวียจะเดินทางมาเจียงหนาน บ้านเดิมเคยอยู่
นครหลวงฉางอัน ผู้คนในเมืองหลวงล้วนทราบดีว่าชื่อเสียงคนผู้นั้น
ย่ำแย่เหลือทน หากเขาจะแต่งคุณหนูจริง...” กล่าวจบยอดคณิกาก็
หลังน้ำตาออกมาอีกหลายหยด “อันตรายเหลือเกินเจ้าคะ”

โจวหลินซีจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวนัก ด้วยความเป็นห่วง
น้องสาวฝาแฝดของตนสีหน้าจึงหม่นคล้ำ เขาเอ่ยเสียงเคร่งเครียด
“เจ้าเล้ามาให้หมด ชื่อเสียงของคนผู้นั้นเป็นอย่างไร”

“เยวียเยวียเคยได้ยินว่า...”

ยิ่งสาวงามกระซิบเท่าใด สีหน้าโจวหลินซียิ่งหม่นคล้ำ ประหนึ่งกันหม้อ เขาวางกำไลใส่มือหญิงสาวเป็นการตอบแทน “ข้า มิรุระ คนงามพักผ่อนเถิด” จากนั้นก็ถึงเดินกึ่งวิ่งออกจากหอคณิกา ไม่หันหลังกลับมาแม้แต่บ่อย

โจวหลินซีสรุปความได้ว่า คนสารเลวผู้นั้นคือมารร้าย อันตราย ยิ่งกว่าอันตรายใหญ่!

เยวียเหม่ยกกล่าวว่า คนผู้นั้นมอบสตรีที่ตนเปื้อนหนายไป ประนเปรอลูกน้อง ไม่ต่างจากคณิกาประนเปรอกองทัพ เย็นชาไร้หัวใจ นัก

รสนิยมแปลกประหลาด ไม่ว่าบุรุษหรือสตรี ขอเพียงพึงพอใจ ล้วนขึ้นคร่อมได้ทั้งสิ้น นักแสดงจิวชายชื่อดังผู้นั้นเคยถูกเขาข่มเหง มาแล้ว

มีข่าวลืออีกว่า เขากับสหายคู่ใจ แม่ทัพขางนั้น ‘มีนัยต่อกัน’ ดังนั้นตำหนักรู้หวางจึงยังคงไรร่ายหญิงที่แท้จริง แม้จะมีเชื้อเพย และอนุมากมาย ก็มีไว้เพียงปกปิดเรื่องอื้อฉาวเกี่ยวพันกับการแบ่ง ท่อของทายาทไอรสสวรรค์และแม่ทัพใหญ่ของแผ่นดิน

ว่ากันว่าหวงตักลัดกลุ้มเรื่องนี้เหลือแสน

ลืออีกว่า นักแสดงจิวผู้นั้นหลังถูกย่ำยี แต่คนผู้นั้นก็ไม่ยอม เลิกรา นักแสดงจิวผู้โชคร้ายจึงถูกแม่ทัพขางผู้ยากจะคาดเดาบีบคั้น จนฆ่าตัวตาย

โจวหลินซีทายว่า แม่ทัพขางหึงหวงรู้หวางอย่างแน่นอน!

ดังนั้นสตรีใดที่ก้าวเข้าตำหนักรู้หวาง ล้วนยากจะบอก อนาคตได้...

เดิมทีบุรุษเรามีสามภรรยาสิ่อนุ้มนั้นเรื่องปกติ จวนบิดาเขา

ยังมีสตรีมากมาย มิใช่เรื่องผิดปกติ ทว่ามารดาฉันเกิด ต่อสู้กับสตรีว่าลำบากแล้ว ยังต้องมาต่อสู้กับฐักรบุรุษของรุษหวางอีก โจวหลินซีปึกใจสับสนแล้วว่าตำหนักรุษหวางย่อมมีแต่อันตราย

อันธพาลใหญ่แห่งเจียงหนานก่นด่าอีกฝ่ายในใจ ช่างเป็นเดรัจฉานไม่เลือกกิน! ต้องเป็นเพราะชื่อเสียงความงดงามของอวี๋เออร์แน่ที่เรียกปีศาจตนนั้นมา โบราณว่าสาวงามมักโชคร้าย ถ้อยคำนี้ช่างถูกต้องนัก!

น้องสาวผู้แสนดีของเขา...

ไม่...จะให้เรื่องเลวร้ายนี้เกิดกับนางมิได้!

โจวหลินซีสาบานในใจ ต่อให้เป็นหวางชางบัญชา เขาก็จะพาน้องสาวหนีไปให้สุดได้หล้า!